24/01/2022

Κισάμου Αμφιλόχιος: Σύμβολα και συμβολισμοί

/ Γνώμες

Του Μητροπολίτη Κισάμου και Σελίνου κ. Αμφιλόχιο

Σε πρόσφατο υπηρεσιακό ταξίδι συνάντησα, στο αεροδρόμιο, γνωστό πρόσωπο το οποίο είχα καιρό να δω. Στην συζήτηση που ακολούθησε με ρώτησε εάν είχα υπ΄ όψιν μου την πρόσφατη καμπάνια του Υπουργείου Δικαιοσύνης «για θέματα ρατσισμού, μισαλλοδοξίας και εγκλημάτων μίσους». Δήλωσα άγνοια και υποσχέθηκα πως θα την αναζητήσω. Μοιράζομαι λοιπόν λίγες σκέψεις, ένα προβληματισμό, καθώς θεωρώ ότι αφορά όλους μας και, κυρίως, το μέλλον της «Πατρίδας», όπως

αναφέρεται στην περί ου ο λόγος καμπάνια.

Τι αφορά η καμπάνια αυτή; Πρόκειται περί εκστρατείας-καμπάνιας του Υπουργείου Δικαιοσύνης, στο όνομα της «καταπολέμησης του ρατσισμού». Προφανώς στα πρότυπα πρόσφατης ανάλογης καμπάνιας με αφίσες του Συμβουλίου της Ευρώπης, η οποία (καμπάνια) προκάλεσε έντονες αντιδράσεις στην Γαλλία για τα λάθος μηνύματα που έδιδε και οι αφίσες αποσύρθηκαν από τους δημόσιους χώρους. Εις ό,τι αφορά τα καθ΄ ημάς η καμπάνια αυτή του Υπουργείου Δικαιοσύνης περιλαμβάνει σποτάκι και αφίσες, με κεντρικό πρόσωπο την «Σαχάρ», όπως ονομάζεται.

Μια συμπαθητική και χαμογελαστή κοπέλα, η οποία στο κεφάλι της φορά μαντίλα (μαντίλα οφείλουν να φορέσουν οι γυναίκες λίγο πριν προχωρήσουν στο στάδιο της εφηβικής ηλικίας, σύμφωνα με τις ισλαμικές παραδόσεις)· με υψωμένο σε σχήμα γροθιάς το δεξί της χέρι και δίπλα το σύνθημα: «Κοινωνία χωρίς ρατσισμό, Κοινωνία με μέλλον», (με κεφαλαία γράμματα). Στο σχετικό δε σποτάκι η «Σαχάρ» μας πληροφορεί ότι είναι πολύ χαρούμενη που, πλέον, έχει μια «δεύτερη πατρίδα», όπως λέει. Η λέξη «Ελλάδα», με ό,τι κουβαλά μέσα της ως έννοια και συμβολισμό, απουσιάζει από την χαρά της «Σαχάρ», αρκείται στην «πατρίδα», σύμφωνα με την καμπάνια.

Εδώ λοιπόν αρχίζει ο κοινός, πιστεύω, προβληματισμός. Με δεδομένο τον απόλυτο σεβασμό στα ανθρώπινα δικαιώματα και το Διεθνές Δίκαιο, διερωτώμαι αλήθεια: πόσο εύστοχη μπορεί να είναι η καμπάνια αυτή και τι είδους μηνύματα δίδει; Και τούτο γιατί θέλοντας να καταπολεμήσει τον ρατσισμό (κοινός στόχος όλων μας), ενώ αυτή είναι η στοχοθεσία, προβάλλει ένα σύμβολο συγκεκριμένης θρησκείας (την ισλαμική μαντίλα)· με υψωμένη την γροθιά, περνώντας στον αποδέκτη το μήνυμα ότι στην Ελλάδα, «πατρίδα» την ονομάζουν, αυτή είναι η «κοινωνία με μέλλον». Δεν επιθυμώ να σχολιάσω τι είδους σύμβολο είναι η μαντίλα: Σύμβολο ελευθερίας ή
σύμβολο καταπίεσης εκατομμυρίων γυναικών ανά τον κόσμο; Η ιστορία (παλαιότερη και σύγχρονη) απαντά.

Όμως, σε μια κοινωνία «χωρίς ρατσισμό» είναι προφανές ότι όλοι χωρούν: Και όσοι φορούν μαντίλα και όσοι δεν φορούν, και οι ανοιχτόχρωμοι και οι μελαμψοί, και όσοι θρησκεύουν και όσοι δεν θρησκεύουν. Δεν θα έπρεπε, συνεπώς, στην καμπάνια και την αφίσα αυτή να διδόταν το μήνυμα ότι σε μια κοινωνία «χωρίς ρατσισμό» όλοι χωρούν και όχι το λάθος μήνυμα ότι η κοινωνία αυτή χωρά όσους προέρχονται από την συγκεκριμένη θρησκεία; Οι υπόλοιποι δεν χωρούν; ή θα πρέπει να φορέσουν «μαντίλα» για να χωρέσουν;

Συνεχίζοντας τον προβληματισμό μου, διερωτώμαι επίσης: πως οραματιζόμαστε την «κοινωνία με μέλλον» στον τόπο και την Χώρα μας, την Ελλάδα; Ένα μέλλον φωτεινό, ευρύχωρο, ελπιδοφόρο και ανοικτό για όλους εκείνους που επιθυμούν να ενταχθούν, κρατώντας την ιδιοπροσωπεία τους, αλλά σεβόμενοι την «δεύτερη πατρίδα» που τους αγκαλιάζει (εξ΄ άλλου στην ιστορική της πορεία η Ελλάδα υπήρξε σταυροδρόμι και χωνευτήρι πολιτισμών), ή μήπως η «κοινωνία με μέλλον», στο όνομα του διακαιωματισμού, προϋποθέτει την απώλεια της ιδιοπροσωπείας και της ταυτότητας της Πατρίδας;

Εορτάστηκαν δε πρόσφατα, με βαρύγδουπες εκδηλώσεις και λόγους εκκωφαντικούς και πομπώδεις, τα 200 χρόνια από την Εθνική παλιγγενεσία. Το Έθνος του μέλλοντος, διερωτώμαι ξανά, τι είδους σχέση επιθυμούμε να έχει με τον συμβολισμό των εορτασμών αυτών;

Εάν απάντηση στα ερωτήματα αυτά δίδουν συμπεριφορές που πρόσφατα είδαν το φως της δημοσιότητας και, σιωπηλά, έγιναν αποδεκτές, τότε… η κοινωνία του μέλλοντος τρομάζει. Κορυφαίος αντιπρόσωπος της Κυβέρνησης σε διεθνείς οργανισμούς, με μια προκλητική, προσβλητική και καθ΄ όλα ρατσιστική ανάρτηση του λίγο πριν τα Χριστούγεννα,

χλεύαζε και ύβριζε το πρόσωπο της Παναγίας, προσπαθώντας δήθεν να πείσει για την αναγκαιότητα των εμβολιασμών. Ανάρτηση, η οποία όχι μόνον έγινε αποδεκτή (εκτός της Εκκλησίας και ελαχίστων) αλλά χαρακτηρίστηκε και ως «χιουμοριστική νότα». Η τελετή αγιασμού, επ΄ ευκαιρία ελεύσεως των νέων μαχητικών αεροσκαφών στην Χώρα μας, χαρακτηρίστηκε ως: «αλυσοδέσιμο στην σκοταδιστική Ορθοδοξία», «μπουρτζοβλαχιά» και «φιέστα Μπαλκάν γενειοφόρων ρασοφόρων» (που τους εφευρίσκουν, αλήθεια, αυτούς τους χαρακτηρισμούς, όλοι αυτοί οι.. «αντιρατσιστές») ;.

Συμπέρασμα:

Βρισκόμαστε, μάλλον, στο σταυροδρόμι του μέλλοντος όπου θα πρέπει να επιλέξουμε «το μέλλον της κοινωνίας». Εάν το μέλλον το εξασφαλίζουν τα παιδιά της, τότε θα πρέπει η Πολιτεία να πολλαπλασιάσει την στήριξη της στην οικογένεια, να πριμοδοτήσει την πολύτεκνη οικογένεια, να δώσει κίνητρα για μετοίκιση νέων οικογενειών στην ενδοχώρα, την ύπαιθρο, που δεκαετίες τώρα παραπαίει και αιμορραγεί και όχι να μετεωρίζεται.

Εάν, τελικώς, επικρατήσει η κίνηση-τάση, το ρεύμα προς ισοπέδωση των πάντων σ΄ ένα ομοιόμορφο, ή καλύτερα άμορφο «διεθνισμό» του συρμού, με παραγνώριση της εθνικής κληρονομιάς και ιδιοτυπίας, τότε όπως εύστοχα σημειώνει ο Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Αλβανίας κ. Αναστάσιος: «… αυτό θυμίζει συνωστισμό πλήθους στον ηλεκτρικό σιδηρόδρομο σε ώρες αιχμής ή ακόμα και το ασφυκτικό αγκάλιασμα δύο σωμάτων σε ώρα πάλης». Ένα σύμφυρμα ιδεολογιών και ένα συμπίλημα χωρίς ιστορία. Συνεπώς η υπεράσπιση της εθνικής αλλά και της πνευματικής μας ταυτότητας, η μέριμνα για την διαφύλαξη της ιδιοπροσωπείας μας, δεν είναι ούτε αντιευρωπαϊσμός, ούτε εθνοκεντρισμός, ούτε συντηρητισμός, πολλώ δε μάλλον εθνοφυλετισμός ή μισαλλοδοξία, (τα οποία απερίφραστα είναι καταδικαστέα)· πρόκειται περί του μόνου τρόπου επιβίωσης ως Έθνους, καθώς εάν οδηγηθούμε στην πολτοποίηση, τότε ο αφανισμός μας είναι θέμα χρόνου.

Ας αναλάβει λοιπόν η Πολιτεία μέριμνα και τις ευθύνες της, πριν είναι αργά, για όσους νιώθουν την Ελλάδα «πρώτη» Πατρίδα τους και για εκείνους που την θεωρούν «δεύτερη». Χρέος και ευθύνη της, φρονούμε, η
διαφύλαξη της ιδιοπροσωπείας και της ταυτότητας μας, μέσα από την πολυμορφία.

Σε αυτό το… σταυροδρόμι του μέλλοντος ο καθένας μας καλείται, τελικώς, να αναλάβει το μερίδιο της δικής του ευθύνης. Το «χρέος» που λέει ο μεγάλος Μακρυγιάννης, αλλά και ο νεώτερος Νίκος Καζαντζάκης.

Μητροπολίτης
Κισάμου και Σελίνου
Αμφιλόχιος